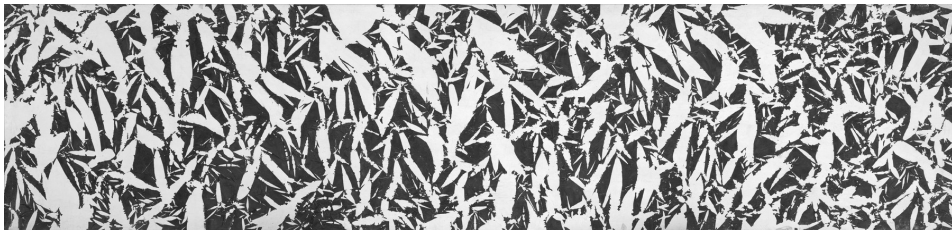

Amilyen ragyogó fénye van a városnak egy magasabb régióban, mélyen, a toronyházak tövében, vagy a rakpartok és a főutak mentén szinte áthatolhatatlanul be tud sűrűsödni a sötét. Körülnéztem, minden csupa rozsdá, csupa olajfolt volt, nagyritkán egy-egy kocsit erre kanyarodott, a reflektoraik fénye egy össze-vissza horpadozott elválasztó korlátot, kicsivel távolabb pedig egy néhány helyen már fel-feslett drótkerítést pásztázott végig. Elindultam az ellenkező irányba továbbra is a híd takarásában, és ahogy ott sétáltam, hirtelen megint úgy éreztem, mintha homok lenne a talpam alatt. Egy betonoszlophoz támaszkodva előbb az egyik, majd a másik cipőmet is lehúztam és fejfelé megütöttem őket. Valóban volt bennük némi homok, fejcsóválva szórtam ki magam elé, aztán hirtelen belém nyilallt, hogy van mögöttem valaki. És tényleg, egy hajléktalan volt az, már amennyire láttam, különös, szétfolyó sziluettje két hatalmas reklámszatyrot egyensúlyozva állt mozdulatlanul pár lépésnyire tőlem. Minden rendben uram, kérdezte, a hangja alapján fekete férfi, igen, feleltem, aztán eszembe jutott, hogy megkérdezzem, hol vagyok. Mintha hitetlenkedve kissé megcsóválta volna a fejét, legalábbis nekem úgy tűnt, miközben válaszolt, a Manhattan híd alatt, uram, mondta, aztán horkantva röhögött egyet, majd sarkon fordult és otthagytott. Próbáltam felidézni a térképet a fejemben, de ahogy ismét körülnéztem, hamar beláttam, sok választási lehetőségem nincs. Elindultam tehát abba az irányba, amerre a távolban a szállodámat sejtettem, majd ahogy ott gyalogoltam, a magasból leszűrődő fényben egyre finomabban kirajzolódó híd hatalmas, bonyolult, szinte már absztrakt acélszerkezetét figyeltem, és hirtelen elkezdtem érteni.

HANTAI SIMON:ETUDE (ETŰD),
1969, akril, vászon, 116×482 cm, magángyűjtemény. Az Archives Simon Hantai jóvoltából.